

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

M.T.Ciceronis epistolarvm ad T.Pomponivm Atticvm
liber octavvs.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

Epistol. ad T. P. Atticum

id mihi fraudem tulit. Plane eum, cum noster de altero cōsulatu referret, & triumphum, At quibus verbis: prorsus gestis amplissimis, inimicū habere noluerā. Ego scio & quem metuā, & quam ob rem. Sin erit bellum, vt video fore, partes meę non desiderabuntur. De HS. XX. millib⁹ Terētia tibi rescripsit. Dionysio dum existimabā vagos nos fore, nolui molestus esse. Tibi autē crebro ad me scribēti de eius officio, nihil rescripsi, q̄ diē ex diē expectabam, vt staret quid esset faciendū. Nunc, vt video, pueri certe in Formiano vidētur hyematuri, nū & ego, nescio. Si enim erit bellum, cū Pompeio esse constitui: qđ habeo certi, faciā, vt scias. Ego bellum fœdissimū futurū puto, nisi qui (vt tu scis) Parthicus casus extiterit. Vale.

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM
LIBER OCTAVVS.
T. P. ATTICO.

Redditē

Vm ad te literas dedissem, reddite mihi literę sunt a Pōpeio. Cetera de rebus in Piceno gestis, quę ad te Vibullius scripsisset, de delectu Domitii, quę sunt vobis nota. Nec tñ læta erāt in his literis, quas ad me Philotimus scripserat. Ipsam tibi epistolā misissem, sed iam subitō fratris puer proficiscebāt. cras igitur mittam. Sed in ea Pompeii epistola erat in extremo ipsius manu. Tu censeo Luceriā venias. nūq̄ eris tutius. Id ego in eam partē accepi: hęc oppida, atq; oram maritimam illum pro derelicto habere: nec sum miratus eū, qui caput ipsum reliquisset, reliquis mēbris non parcere. Ei statim rescripsi, hominemq; certum misi de comitibus meis: non me querere, vbi turissimae essem: si me vellet sua, aut reip. causa Luceriā venire, statim esse venturū. hortatusq; sum vt oram maritimā retineret, si rem frumentariā sibi ex prouinciis suppeditari vellet. Hęc me frustra scribere videbā, sed vti in vrbe retinenda tunc, sic nunc in Italia non relinquenda testificabar sententiā meā. Sic em̄ parari video, vt Luceriā omnes copię contrahant. Et ne is quidem locus stabilis: sed ex eo, ipsi si vrgeamur, pareatur fuga. Quo min⁹ mirere, si inuitus in eā causam descendo, in qua neq; pacis, neq; victorię ratio quęsita sit vnq̄, sed semper flagitiose, & calamitosa fuga. Eundū, vt quęcunq; fors tulerit casum, subeā potius cū iis, qui dicunt esse boni, q̄ videar a bonis dissentire. Etsi propediem video bonorū, idest lautorū, & locupletū vrbem refertam fore: municipiis vero his relictis, refertissimā. quo ego in numero essem, si hos pœniteret, quorum nemo nec stultior est, q̄ L. Domitius, nec inconstantior, q̄ Ap. Claudius. Vnus Pōpeius me mouet beneficio, non auctoritate, quā em̄ ille habeat auctoritatem in hac causa, qui cū omnes Cēsare metuebamus, ipse eū diligebat. Postq̄ vero ipse metuere cœpit, putat omnes hostes illi oportere esse. Ibimus tñ Luceriā, nec eū fortasse delectabit noster aduentus, dissimulare. n. non potero, mihi, quę adhuc acta sunt, displicere. Ego, si somnū capere possem, tam longis te epistolis non obtunderem. Tu, si tibi eadem causa est, me remunerere sane velim. Vale.

Caput.

Diuinatio
Cice.
Luceria.

Descēdo.

Bonorum
refertam.

Remunere
re me.

T. P. ATTICO.

Ihi vero omnia grata, & q̄ scripsisti ad me, quę audieras: & q̄ non credis ea quę digna diligentia mea non essent: & q̄ monuisti, qđ sentiebas. Ego ad Cēsarem vnas Capua literas dedi, quibus ad ea rescripsi, quę mecū ille de gladiatoribus suis egerat, breueis, sed beneuolentiā significantes, nō modo sine cōrumelia, sed etiā cū maxima laude Pōpeii. Idem. n. illa sententiā postulabat, qua illū ad concordia horrabar. Eas si quo ille misit, in publico proponat velim. Alteras eodem die dedi, quo has ad te non potui non dare, cū & ipse ad me scripsisset, & Balbus. Earū exemplum ad te misi, nihil arbitror fore, qđ reprehendas. si qua erunt, doce me. Quomodo em̄ effugere possum: nihil, inquires, omnino scripseris, quo magis effugas eos, qui volent fingere. Verūtamen ita faciā, quoad fieri poterit. Nam q̄ me hortaris ad memoriā factorum, dictorum, scriptorum etiā meorū, faciā amice tu quidem, mihiq; gratissimum: sed mihi videris aliud tu honestū, meq; dignū in hac causa iudicare, atq; ego existimē, mihi. n. nihil vlla in gente vnq̄ ab vllō auctore resp. ac Duce turpius esse vidē factū, q̄ a nostro amico factum est, cuius ego vicem doleo, qui vrbe reliquit, idest patriā, pro qua, & in qua mori pra-

clarum fuit. Ignorare mihi videris, hec quanta sit clades, es enim etiam nunc domi tuae, sed inuitis perditissimis hominibus esse diutius non potes. Hoc miserius! hoc turpius quicquam! Vagatur egentes cum coniugibus, & liberis. In unius hominis quotannis periculose egrotantis anima, positas omnem nostram spem habemus: non expulsi, sed euocati e patria, quam non seruanda ad reditum nostrum, sed diripiendam, & inflammandam relinimus. Ita multi nobiscum sunt non in suburbanis, non in hortis, non in ipsa urbe. Et si nunc sunt, non erunt. Nos interea ne Capua quidem, sed Luceria. Et ora quidem maritimam iam relinquemus: Afranium expectabimus, & Petreium, nam in Labieno partem est dignitatis. Hic tu in me illud desideras, nihil de me dico, alii viderint. Hic quidem quid est! domi vestrae estis, & critis omnes boni. Quis tamen se mihi non ostendit? quae nunc adest hoc bello: sic iam appellandum est. Vibullii res gestae sunt adhuc maxime, id ex Pompeii literis cognoscas: in quibus aduertito illum locum, ubi erit ipse. Videbis, de Cn. nostro ipse Vibullius quid existimet. Quo igitur haec spectat oratio? Ego pro Pompeio libenter emori possum, facio pluris omnium hominum neminem, sed non tamen ita meo iudicio, spem de salute reipublicae. Significas, n. aliquando secus, quam solebas, ut etiam Italia si ille cedat, putes cedendum: quod ego nec recipi, puto esse utile, nec liberis meis. Praeterea neque rectum, neque honestum. Sed cur? poteris ne videre tyrannum? quasi intersit, audiam, an videam: aut locupletior mihi sit querendus auctor, quam Socrates: qui cum triginta tyranni essent, pedem porta non extulit. Est mihi praeterea praecipua causa mandandi, de qua utinam aliquando rectum loquar. Ego. XIII. Cal. cum eadem lucerna haec epistolam scripsissem, qua inflammaram tuam, Formis ad Pompeium, si de pace ageretur, profecturus eram: si de bello, videro. Vale.

T. P. ATTICO.

Maximis, & miserrimis rebus perturbatus sum, coram tecum mihi potestas deliberandi non est, sed uti tamen tuo consilio volui. Deliberatio autem omnis haec est: si Pompeius Italia excedat, quod eum facturum esse suspicor, quid mihi agendum putes, & quo facilius consilium dare possis, quid in utraque parte mihi in mentem veniat, explicabo breui. Cum merita Pompeii summa erga salutem meam, familiaritasque, quam mihi cum eo est, tum ipsa reipublicae causa me adducit, ut mihi vel consilium meum cum illius comitibus, vel fortuna coniungenda esse videatur. Accedit illud, si maneo, & illum comitatum optimorum, & clarissimorum civium desero, cadendum est in unius potestatem: qui etsi multis rebus significat se nobis esse amicum, & ut esset, a me est (tute scis) propter suspicionem huius impendentis tempestatis multo ante prouisum, tamen utrumque considerandum est, & quanta ei fides sit habenda: & si maxime exploratum sit, eum nobis amicum fore, sit ne viri fortis, & boni civis, esse in ea urbe, in qua cum summis honoribus, imperiisque usus sit, res maximas gesserit, sacerdotio sit amplissimo praeditus, non faturus sit sui iuris, subeundumque periculum sit cum aliquo forte dedecore, si quando Pompeius recuperauerit. In hac parte haec sunt. Vide nunc, quae sunt in altera. Nihil actum est a Pompeio nostro sapienter, nihil fortiter. adde etiam nihil, nisi contra consilium, auctoritate mea. Omitto illa vetera, quae istum in reipublica aluit, auxit, armauit, ille legibus C. Metelli contra auspicia ferendis auctor, ille Galliae vltioris adiunctor, ille gener, ille in adoptando P. Clodio augur, ille restitutor mei, qui retinendi studiosior, ille praecipue propagator, ille absentis in omnibus adiutor. Idem etiam tertio consulatu, postquam esse defensor reipublicae coepit, contendit, ut decem Tri. ple. ferret, ut absentis ratio haberetur: quod idem ipse sanxit lege quadam sua, Marcoque Marcello Cos. finitiam praecipue Gallias Cal. Martii restitit. Sed ut haec omittam, quod foedius: quod perturbatum hoc ab Urbe discessu: siue potius turpissima fuga: quae conditio non accipienda fuit potius, quam relinquenda patria: Male conditiones erant, fateor, sed nunquid hoc peius? At recuperabit reipublica. Quando: aut quid ad eam spes est parati? Non ager Picenus amissus: non patefactum iter ad urbem: non pecunia omnis & publica, & priuata aduersario tradita: Denique nulla causa, nulla vires, nulla sedes, quo concurrant, qui reipublica deensam velint. Apulia delecta est inanissima pars Italiae, & ab impetu huius belli remotissima, fuga, & maritima opportunitas visa queri desperatione. Inuite ceperunt Capuam, non quo munus illud defugerent, sed sine causa, in qua nullus esset ordinum, nullus apertus priuatorum dolor, bonori autem erat aliquis, sed hebes, ut solet: & ut ipse sensissem, multitudine, & infimus quisque propensus in alteram partem. Multi mutationis rerum cupidi. Dixi ipsi me nihil suscepturum sine praesidio, & sine pecunia. Itaque habuit nihil omnino negotii, quod ab initio videri, nihil queri praeter fugam. Eam si nunc sequor, quoniam: cum illo non, ad quem cum essem profectus, cognoui in his locis esse C. Carum, ut tuto Luceria venire non possent. Infero mari nobis incerto cursum, hyeme maxima nauigandi est. Age iam cum fratre, an sine: cum filio: an quomodo: In utraque, n. re

Pompeius quotannis periculose egrotans,

Emori pro Pompeio possum,

Pluris facio &c.

Socrates pedem porta non extulit,

Lucerna eadem,

Coram,

Pompeio cur fauceat,

Pompeii errata,

Apulia,

Defugere,

IIIIVX Epistol. ad T. P. Atticum

Populare.

summa difficultas erit, summus animi dolor. Qui autem ipse illi erit in nos absentes, fortunamque nostras acrior, quam in ceterorum: quod putabit fortasse in nobis violatis aliquid se habere populare. Age iam has compedes, fasces inquam hos laureatos, hec ferre ex Italia quam molestum est: Qui autem locus erit nobis tutus, ut iam placatis utamur fluctibus, antequam ad illum venerimus? Qua autem, aut quo, nihil scimus. At si restitero, & fuerit nobis in hac parte locus, idem fecero, quod in Cinne duratione, & Marii Tyrannide Philippus, quod L. Flaccus, quod Q. Mutius, quoquo modo ea res huic quod ceci dit: quod tamen ita dicere solebat, se id fere videre, quod factum est, sed hoc malle, quam armatum ad patrie moenia accedere. Aliter Thrasibulus, & fortasse melius, sed est certa quodam illa Mutii ratio, atque sententia, est etiam illa Philippi: & cum sit necesse, seruire temporis: & non amittere tempus, cum sit datum. Sed in hoc ipso habet tamen iudicium fasces molestiam. Sit, nam, nobis amicus, quod incertum est: sed sit, deseret triumphum, non accipere ne periculosum sit: an accipere inuidiosum ad bonos: O res inquam difficile, & inexplicabile. Atque explicanda est. Qui, nam, fieri potest: Ac ne me existimaris ad manendum esse propensior, quam plura in ea parte verba fecerim, potest fieri, quod sit in multis questionibus, ut res verbosior hec fuerit, illa verior. Quam ob rem ut maxima de re equo animo deliberati, ita mihi des consilium velim. Nauis & in Caieta est parata nobis, & Brudusii. Sed ecce nuntii scribent me hec ipsa noctu in Caleno, ecce literae, Caesaris ad Corfinium, Domitium Corfinii cum firmo exercitu, & pugnare cupientem, non puto etiam hoc Cn. nostrum committurum, ut Domitium relinquat. etsi Brudusium Scipionem cum cohortibus duabus promiserat, legionem Fausto conscriptam in Sicilia sibi placere a Coss. duci, scripserat ad Coss. Sed turpe Domitium erit deserere implorante eius auxilium: & quodam spes mihi quodam non magna, sed in his locis firma, Afranium in Pyreneo cum Trebonio pugnassem, pulsum Trebonium, etiam Fabium tuum transisse cum cohortibus, summa autem, Afranium cum magnis copiis aduolare. Id si est, in Italia fortasse manebit. Ego autem, cum esset incertum iter Caesaris, quod vel ad Capuam, vel ad Luceriam iturum putabat, Lepidam ad Pompeium misi & literas: ipse ne quo inciderem, reuertens Formias. Hac te scire volui, scripsitque sedatiore animo, quam proxime scripseram, nullum meum iudicium interpones, sed exquiris tuum. Vale.

T. P. ATTICO.

Dionysium taxat.

Dionysius quidem tuus, potius quam noster, cuius ego cum satis cognossem mores, tuum tamen potius stabam iudicio, quam meo, ne tuum quodam testimonium, quod ei sepe apud me dederas, veritus, superbum se praebuit in fortuna, quam putauit nostram fore: cuius fortunam nos quantum humano consilio effici poterit, motu ratione quadam gubernabimur. Cuius quod noster honos: quod obsequium: quod etiam ad ceteros contempti cuiusdam hominis commedatio, defuit: ut meum iudicium reprehendi a Q. fratre, vulgoque ab omnibus malle, quam illum non efferre laudibus: Ciceroneque nostros meo potius labore subdoceri, quam me alium magistrum querere. Ad quem ego quas literas Diu immortales miseram: quantum honoris significantes: quantum amoris: Dicearchum mehercule, aut Aristoxenum diceris accersi, non vnum omnium loquacissimum, & minime aptum ad docendum, sed est memoria bona, me decet esse meliorem. Quibus literis ita respondit, ut ego nemini, cuius causam non recipere semper emuli potero, si ante suscepta causa non impediar. Nunquam reo cuiquam tam humiliter, tam sordido, tam nocent, tam alieno, tam precise negaui, quam hic mihi, plane sine vlla exceptione praecidit. Nihil cognoui ingratius, in quo vitio nihil mali non inest. Sed de hoc nimis multa. Ego nauem parauit: tuas literas tamen expecto, ut sciam quod respondeant consultationi meae. Sulmone C. Accium Pelignum aperuisse Antonio portas, cum essent cohortes quinque, Q. Lucretium inde effugisse, scis. Quo Cn. noster: Brudusium desertum, Confectares est. Vale.

T. P. ATTICO.

Milliario.

Um ante lucem VIII. Cal. ad te literas dedissem, vesperi eodem die ad nos venit ipse Dionysius auctoritate tua promotus, ut suspicor. Quid, nam, putem aliud: etsi solet eum, cum aliquid furiose fecit, poenitere, nunquam autem certior fuit, quam in hoc negotio, nam quod ad te non scripseram, postea audiui, a tertio milliario tum eum ille πολλὰ μαθεῖν, καὶ ἔαβυμῆν δ' ἦτα. Multa inquit mala cum dixisset suo capite (ut aiunt) sed mea mansuetudine coniecera in fasciculum vna cum tua venientem ad illum epistolam, hanc ad me referri volo, nec vllam ob aliam causam Pollucem seruum a pedibus, meis Romam misi. Eo autem ad te scripsi, ut si tibi forte reddita esset, nihil curares referendam, ne in illius manus perueniret. Noui si quid esset, scripseram, pedeo animi expectatione Corfiniensi, in qua de salute reip. decernit. Tu fasciculum, qui est M. Decurioni descriptus, velim cures ad eum perferendum, Tironemque Curio commedes, ut ei si quid opus erit, in sumptum roges. Vale.

T. P. ATTICO.

Seruus a pedibus.

Pendeo animi.

Designata iam epistola, quã de nocte daturus erã, sicut dedi (nã eã vesperi scripserã), C. Sotius Prę. in Formianũ venit ad M. Lepidũ vicinũ nostrũ, cuius q̄stor fuit. Põpeii literatũ ad Coss. exemplũ attulit. Literę mihi a L. Domitio ad. VIII. Cal. Mar. allatę sunt, earũ exemplũ infra scripsi. Nũc, vt ego nõ sciebã mea sponte intelligere, scio quãti reip. sit oẽs copias in vnũ locũ primo quoq; tẽpore cõuenire. Tu, si tibi videbit, dabis operã, q̄ primum ad nos venias: p̄sidiũ Capuę, quantũ cõstitueris esse satis, relinquant. Vale. Deinde supposuit exemplũ epistolę Domitii, qđ ego ad te pridie miserã. Dii immortales, q̄ me horror perfudit, qđ sum sollicitus, quidnã futurũ sit. hoc tñ spero, magnũ nomẽ imperatoris fore, magnũ in aduẽtu terrore. Spero etiã, qm̄ adhuc nihil nobis obfuit, nihil mutasse, nec tegeria hoc, qđ tũ fortiter, & diligẽter, tũ etiã mehercule. Modo etiã audiui quartanã a te discessisse, moriat, si magis gauderẽ, si id mihi accidisset. Pylie dic, nõ eẽ equũ, eã diutius habere, nec id esse ñ nostrę cõcordię. Tironẽ nostrũ ab altera relictuũ audio, sed eũ video in sumptũ ab aliis mutuatuũ. Ego aut̄ Curium nostrũ, si qđ opus esset, rogarã. Malo Tironis verecundiã in culpa esse, qđ illiberalitatẽ Curii.

De nocte, Sotius.

Horror p̄fudit.

Quartana, Ivestre.

T.P.ATTICO.

Num etiã restat amico nostro ad oẽ dedecus, vt Domitio nõ subueniat. At nemo dubitat, quin subsidio v̄turus sit. Ego nõ puto. Deseret igitur talẽ ciuẽ! & eos vna, quos is secũ habeat! p̄fertim ex ipso cohorteis triginta: Domitius (nisi me oĩa fallunt) de se incredibiliter pertimuit. nihil sperat, nisi fugã, cui tu (video em̄ quid sentias) me comitẽ putas debere eẽ. Ego vero quẽ fugiã, habeo: quẽ sequar, nõ habeo. Qđ em̄ tu meũ cõsiliũ laudas, & memorandum dicit, malle qđ dixerim, me cũ Pompeio vinci, qđ cũ istis vincere! Ego vero malo, sed cũ illo Põpeio, qđ tũ erat, aut qđ mihi esse videbat. Cũ hoc vero, qđ ante fugit, qđ sciat quẽ fugiat, aut quo, qui nostra tradidit, qđ patriã reliquit, Italiã deseruit, si malui, cõrigit tũc, victus sum, quid superest! Nec ista videre possum, qđ nunq̄ timui ne viderẽ, nec mehercule istũ, p̄pter quẽ mihi nõ modo meis, sed memetipso carendũ est. Ad Philotimũ scripsi de viatico, siue a Moneta, nemo. n. soluit, siue ab Oppiis tuis cõtubernalibus. Cetera apposita tibi mandabo. Vale.

Domitio subueniendum esse.

Pompeius non idem.

A Moneta.

T.P.ATTICO.

Rem turpẽ, & ea re miserã. Sic. n. sentio: id demũ, aut potius id solũ esse miserũ, qđ turpe sit. Aluerat Cęsarẽ, eundẽ repẽte timere cõperat, cõditionẽ pacis nullã p̄barat, nihil ad bellũ pararat, Urbẽ reliquerat. Picenũ amiserat culpa. in Apuliã se cõpegerat. ibat in Gręciã, omnes nos a πρὸς κορητες, expertes sui tanti, ac tam inusitati cõsiliũ, reliquerat. ecce subito literę Domitii ad illum, ipse ad Coss. fulsisse mihi videbat. καλὸν ad oculos eius, & exclamasse ille vir, qui esse debuit πρὸς κορητες, καὶ πάλαι ἔμοι, καὶ περὶ αὐτῶν. καὶ γὰρ εἶ, μετ' ἐμοῦ, at ille καλὰ χαίρει καλῶν dices, pergũt Brundisium. Domitium autẽ aiunt re audita, & eos qui vna essent tradidisse. O rem lugubrem, itaq; intercludor dolore. Quo ad te plura scribam, non habeo. tuas literas exspecto. Vale.

Miserũ qđ turpe.

Cõpegerat in Apuliã.

T.P.ATTICO.

Pistolã meã qđ peruulgarã scribis esse, nõ fero moleste, quin etiã ipse multis de di describẽdã. Ea. n. & acciderũt iã, & impẽdet, vt testatũ eẽ velim, de pace qđ senserim. Cũ autẽ ad eã hortarer eũ p̄sertim hoĩem, nõ videbar vllõ modo facilius moturus, qđ si id, ad qđ eũ hortarer, cõuenire ei sapiẽtię dicerẽ. eã si admirabilẽ dixi, quo eũ ad salutẽ patrię hortabar, nõ sum veritus, ne viderer assentari, cui tali in re libẽter me ad pedes abiecissẽ. Qua autẽ est, aliqd ipertias t̄pis, nõ vt de pace, sed de me ip̄o, & de meo officio vt aliqd cogitet. Nã qđ testificor, me exptẽ belli fuisse, etsi id re p̄spectũ est, tñ ea scripsi, quo in suadẽdo plus auctoritatis haberẽ, eodẽq; p̄tinet, qđ causam ei p̄bo. Sed qđ hęc nũc: vrinã aliqd p̄fectũ esset, ne ego istas literas in cõcio ne recitari velim. Sigdẽ ille ip̄e ad eũdẽ scribẽs in publico p̄posuit epistolã illã, in qua est, pro tuis reb; gestis aplissimis, amplioribusve, qđ meis, qđ Africanis. Ita tẽpus ferebat, sigdẽ etiã vos duos taleis ad quintũ milliariũ, qđ ad hũc ipsum. vnde se recipiẽti, qđ agẽti, qđ acturo. quanto autẽ ferocius ille causę suę cõfidet, cũ vos, cũ vestri similes nõ modo frequẽteis, sed leto vultu gratulãtis viderit! Nũ igit̄ peccauim; minime, vos qđẽ. Sed tñ signa cõturbant, qbus vultus a simulatione distingui possent. Quę vero S. C. video! Sed apertius qđ p̄posuerã. Ergo At

Testatũ.

XIXX Epistol. ad C. P. Atticum

pini volo esse Pridie Cal. deinde circū villulas nostras errare, quas me visurū postea despera-
ui. tua cōsilia, & tñ pro tēporibus nō incauta mihi valde probant. Lepido quidē (nā fe-
te gratissimū illi est) nunq̄ placuit ex Italia exire villo modo. multo minus
mouebant minē. Crebro em̄ illius literē ab aliis ad nos cōmeant. Sed me illorum sententiē mi-
nus mouebāt, minus multa dederāt illi reip. pignora. Tua mehercule auctoritas vehemēter
mouet. Affert. n. & reliq̄ t̄pis recuperādī rationē, & p̄sentis tuēdī. Sed obsecro te, qd hoc mise-
rius, q̄ alterū plausus in foedissima causa q̄rere: alterū aut̄ offēnsiones in optima: alterū existi-
mari cōseruatorē inimicorū: alterū desertorē amicorū: Et mehercule quīs amem? Cn. nostrū
vt & facim⁹, & debem⁹, tñ hoc q̄ talib⁹ viris nō subuenit, laudare nō possum. nā siue timuit
quid ignauius: siue vt quidā putāt, meliorē suā causam illorū cēde fore putauit, qd iniusti⁹?
Sed hęc omittamus. augemus em̄ dolorē retractando. VI. Cal. vesperi Balbus minor ad me
venit, occultauit occurrens ad Lentulū Cos. iussu Cēsaris, cū literis, cū mandatis, cū promi-
sione prouinciē, Romā vt redeat, cui persuaderi posse non arbitror, nisi erit cōuentus. Idē aē
bat, nihil malle Cēsarem, q̄ vt Pompeiū assequeret: id credo, vt rediret in gratiā, id nō credo,
& metuo ne omnis hęc clementia ad vnā illam crudelitātē colligatur. Balbus quidem maior
ad me scribit, nihil malle Cēsare, q̄ principe Pompeio, sine metu viuere. Tu puto hęc credis:
Sed cum hęc scribebam. V. Cal. Pompeius iam Brundisium poterat venisse. Expeditus enim
antecefferat legiones. XI. Luceria. Sed hoc τέρως horribili vigilantia, celeritate, diligentia est
plenum. Quid futurum sit, nescio. Vale.

Pompe, ar-
guit,

Cēsaris po-
stulata.
Plenū cum
ablatio.

T.P. ATTICO.

Dionysii si
multas oc-
cultas,

Dionysius cū ad me p̄ter opinionē meam venisset, locutus sum cum eo li-
beralissime. tēpora exposui. rogauit vt diceret, quid haberet in animo: me ni-
hil ab ipso inuito contēdere. respondit se, qd in nūmis haberet, nescire quo
loci esset. alios nō soluere, aliorum diem nondū venire. Dixit em̄ alia quēdā
de seruis suis, quare nobiscū esse non posset. Morem gessi: dimisi a me, vt
magistrū Ciceronum non libenter: vt hominē ingratum, non inuitus. Vo-
lū te scire, quid ego de eius facto iudicarem. Vale.

T.P. ATTICO.

Lib. de rep.

Qvod me magno animi motu perturbatū putas, sum equidē: sed nō tam ma-
gno, q̄ tibi fortasse videor. Leuatur em̄ oīs cura, cū aut cōsistit consiliū, aut
cogitando nihil explicat. lamentari autem licet. illud tamen totos dies: sed
vereor, ne nihil cum proficiam, etiam dedecori sim. In studiis, ac literis no-
stris consumo omne tempus, considerans quanta vis sit illius viri, quem no-
stris libris satis diligenter (vt tibi quidē videmur) expressimus. Tenes ne igi-
tur moderatorem illum reipu. quo referre volumus omnia: nam sic quinto, vt opinor, in li-
bro loquitur Scipio. Vt enim gubernatori cursus secundus, medico salus, imperatori victo-
ria: sic huic moderatori reipu. beata ciuū vita proposita est, vt opibus firma, copiis locuples,
gloria ampla, virtute honesta sit. Huius em̄ operis maximi inter hoīes, atq̄ optimi illū esse ef-
fectorem volo. Hoc Cn. noster, cū antea nunq̄, tum in hac causa minime cogitauit. Domina-
tio quē sita ab vtroq̄ est, non id actū, beata, & honesta ciuitas vt esset. Nec vero ille Urbē reli-
quit, q̄ eam tueri nō posset, nec Italiā q̄ ea pelleretur, sed hoc a primo cogitauit: omneis ter-
ras, omnia mari amouere, Reges barbaros incitare, genteis feras armatas in Italiā adducere,
exercitus conficere maximos. Genus illud Sullani regni iam pridē appetitur multis, qui vna
sunt, cupientibus. An censes nihil inter eos conuenire: nullam pactionem fieri potuisse? Ho-
die potest, sed neutri σκοπος est ille, vt nos beati simus, vterq̄ regnare vult. Hęc a te inuita-
tus breuiter exposui. Voluisti. n. me, quid de his malis sentirem, ostendere. πρὸς ἡμῶν ἰgitur
noster Attice, non ariolans vtilia, cui nemo credidit, sed coniectura prospiciens, iamq̄ maio-
ra magno tumultu. non multo inquam secus possum vaticinari. tanta malorum impendet
iudicia. Atq̄ hoc nostra grauior est causa, qui domi sumus, q̄ illorū, qui trāsierunt: q̄ illi quidē
alterum metuūt, nos vtrūq̄. Cur igitur inquis, remāsimus: vel tibi paruimus, vel nō occurri-
mus, vel hoc fuit rectius. Cōculcari inquam miserā Italiā videbis proxima astate ab vtriusq̄
mācipiis ex omni genere collectis: nec tā irruptio pertimescēda, q̄ Luceriē multis sermonibus
denūciata est, q̄ vniuersē interitus. rātas in obligādo vtriusq̄ vires video futuras. Habes con-
iecturam meā. Tu aut̄ consolationis fortasse aliqd̄ expectasti. Nihil inuenio, nihil fieri potest
miseri⁹, nihil perditius, nihil foedius. Qz̄ quis, quid Cēsar ad me scripserit: qd̄ sepe, gratissimū

Moderator
reipub.

Lib. de rep.
Diuinatio.
Dñatio q̄ si-
ta,

Scopos.

Malorum
Ilias,

Cēsar quid
Ciceroni.

tibi esse, q̄ quierim, oratq̄ in eo vt perseverē. Balbus minor hac eadē mandata dat. iter autē eius erat ad Lentulū Cos. cū literis Cęsarīs, p̄m̄i crūq̄ p̄missis, si Romā reuertisset. Verū Reuertisset cū habeo rationē dierū, ante puto transmissurū, q̄ potuerit cōueniri. Epistolarū Pōpeiī duarum, quas ad me misit, negligentia, meāq̄ in rescribēdo diligentia volui tibi notā esse. earum exēpla ad te misi. Cęsarīs hic per Apuliam ad Brundisium cursus quid efficiat expecto, vtā nam aliquid simile Parthicis rebus. Simulatq̄ aliquid audiero, scribā ad te: tu ad me velim. Bo- Simulatq̄ norum sermones Romę frequentes esse dicunt. Scio equidē te in publicū non prodire, sed tñ audire te multa necesse est. Memini tibi librū afferrī a Demetrio Magnete, ad te missum scio q̄ ī ὁμοιοιᾶς, eum mihi velim mittas. Vides, quam causam mediter. Vale.

CN. POM. PROCONS. M. T. CICERO. IMPE. S.

Quintus Fabius ad me venit ad. III. Id. Feb. Is nunciat L. Domitiū cū suis cohortibus, XI. & cū cohortib⁹. XIII. quas Vibullius adduxit, ad me iter habere: habuisse iter habere in animo proficisci Corfinio, & ad. V. Id. Feb. C. Hiriciū cū. V. cohortibus subsequi. Censeo ad nos Luceriā venias, nā te hic tutissime puto fore. Vale.

M. T. C. CN. POM. PROCONS. S.

Ad. XV. Calē. Martii Formiis accepi tuas literas, ex quibus ea, q̄ in agro Piceno gesta erant, cognoui cōmodiora esse multo, q̄ vt erat nobis nunciatū: Vibulliq̄ virtutē, industriāq̄ libet agnoui. Nos adhuc in ea ora, vbi p̄positi sumus, ita fuimus, vt nauē paratā haberemus. ea em̄ audiebam⁹, & ea verebamur, vt quodcūq̄ tu cōsiliū p̄cepisses, id nobis persequēdū putarem⁹.

Nunc qm̄ auctoritate, & cōsilio tuo in spe firmiore sumus, si teneri posse putas Tarracinā, & oram maritimā, in ea manebo, etsi p̄sidia in oppidis nulla sunt. nemo enim nostri ordinis in his locis est, p̄ter M. Oppiū, quē ego Minturnis esse volui, vigilantē hominē & industriū. nā L. Torquatū virū fortē, & cum auctoritate Formiis non habemus: ad te profectum arbitramur. Ego oīno, vt p̄xime tibi placuerat, Capuā veni eo ipso die, quo tu Theano Sidicino es p̄fectus. volueras em̄ me cū M. Cōsidio Prop̄tore illa negotia tueri. Cū eo venissem, vidi amplū delectū habere diligentissime, ab eo accipere Libonē summa itē diligētia, & in illa Colonia auctoritate. Fui Capuę, quoad Cos. iterū, vt erat dictū ab Cos. veni Capuā ad Non. Feb. Cū fuissem triduū, recepi me Formiās. Nūc qd̄ tuū cōsiliū, aut quę ratio belli sit, ignoro. Si tenendā hanc orā putas, q̄ opportunitatē, & dignitatē habet, & egregios ciues, & vt arbitror, teneri potest, opus est esse, qui p̄sit. Sin oīa in vnū locū cōtrahenda sunt, non dubito, quin ad te statim veniā, quo mihi nihil optatius est, idq̄ tecū quo die ab Vrbe discessimus locutus sum. Ego si cui adhuc videor segnior fuisse, dū ne tibi videor, non laboro: & tñ si, vt video, bellū gerendū est, confido me oībus facile satisfacturū. M. Tulliū meum necessariū ad te misi, cui tu, si tibi videretur, ad me literas dares. Vale.

CN. POM. PROCONS. M. T. CICERO. IMPE. S.

Tuas literas libenter legi. Recognoui em̄ tuā pristinā virtutem etiā in salute cōmuni. Cos. ad eū exercitum, quem in Apulia habui, venerunt. Magnopere te hortor pro tuo singulari, perpetuoq̄ studio in rēpu. vt te ad nos cōferas, vt cōmuni cōsilio rēpu. afflicte opem, atq̄ cōsiliū feramus. Censeo via Appia iter facias & celeriter Brundisium venias. Cura vt valeas.

M. T. CICERO. CN. POMP. PROCONS. S.

Vm ad te literas misissem, q̄ tibi Canusii redditę sunt, suspitiōnē nullā habebam, te rēpu. causa mare transiturū, erāq̄ in spe magna, fore vt in Italia possemus aut concordia constituere, qua mihi nihil vtilius videbat, aut remp. summa cū dignitate defendere. Interim nondū meis literis ad te perlatis, ex his mandatis, quę Dialio ad Cos. dederas, certior tui cōsiliū factus, nō expectaui dū mihi a te literę redderent: cōfestimq̄ cū Q. fratre, & cū liberis nostris iter ad te in Apuliā facere cœpi. Cū Theanū Sidicinū venissem, C. Missius familiaris tu⁹ aliq̄ cōplures attulerūt Cęsarē iter habere Capuam, & eo ipso die māsūrū esse Eserniā. sane sum cōmotus, q̄ si ita esset, nō modo iter meū iterclusum, sed me ipm̄ plane exceptū putabā. Itaq̄ tū Cales p̄cessi, vt ibi potissimū cōsisterē, dū certū nobis ab Eserniā de eo qd̄ audierā, referret. At mihi, cū Calib⁹ essem, afferēt literarū exēplū, quas tu ad Lentulū Cos. misisses. Hę sic scriptę erāt, literas tibi a L. Domitio ad. XIII. Cal. Martii allatas eē, earūq̄ exēplū subscripser

Epistol. ad T. P. Atticum

ras, magniq; interesse reip. scripseras, omneis copias primo quoq; tpe in vnu locu conuenire, & vt p̄sidii qd̄ satis esset, Capuē relinqueret. His ego literis lectis, in eadē opinione fui, qua reliq; oēis, te cū oibus copiis ad Corfiniū esse vēturū: quo mihi, cū Cēsar ad oppidū castra haberet, tutū iter nō arbitrābar. Cū res in summa expectatione esset, vtrūq; simul audim⁹, & q̄ Corfiniū acta essent, & te iter Brūduisū facere cōepisse. Cūq; nec mihi, nec fratri meo dubiū esset, qn̄ Brundisiū contēderemus, a multis, qui e Samnio Apuliāq; veniebāt, admoniti sum⁹, vt caue remus ne exciperemur a Cēsare, q̄ is in eadē loca, q̄ nos petebamus, profectus, celerius etiā q̄ nos possem⁹, eo quo intēderat, vēturus esset. Qd̄ cū ita esset, nec mihi, nec fratri meo, nec cui q̄ amicorū placuit cōmittere, vt temeritas nostra nō solū nobis, sed etiā reipu. noceret, cum p̄sertim nō dubitarem, quin si etiā tutū nobis iter fuisset, te tñ iam cōsequi non possemus. Inde primo accepim⁹ tuas literas Canusio ad. X. Cal. Martii datas, q̄bus nos hortaris, vt celerius Brūduisū veniam⁹. quas cū accepissem⁹ ad. III. Cal. Martii, nō dubitabam⁹, qn̄ tu iā Brūduisū peruenisses, nobisq; iter illud omnino interclusum videbat, neq; min⁹ nos esse captos, q̄ q̄ Corfiniū venissent. Neq; n. eos solos arbitrābamur capi, q̄ in armatorū man⁹ incidissent, sed eos nihilo minus, q̄ regionibus exclusi, intra p̄sidia, atq; itra arma aliena venissent. Qd̄ cū ita sit, maxime vellē primū tecū semp fuisse, qd̄ quidē tibi ostenderā, cū a me Capuā reiciēbam. Qd̄ feci, non vitādi oneris causa, sed q̄ videbā teneri illam urbē sine exercitu non posse. Accidere autē mihi nolebā, qd̄ doleo viris fortissimis accidisse. Quoniā autē, tecū vt essem nō cōtigit, vtinam tui cōsiliū certior factus essem. nam suspitione assequi nō potui, q̄ oīa prius arbitrārus sum fore, q̄ vt hęc reip. causa in Italia nō posset Duce te cōsistere. Neq; vero nūc cōsiliū tuū reprehendo, sed formā reip. lugeo. Nec si ego qd̄ tu sis secutus nō perspicio, idcirco min⁹ existimo, te nihil nisi summa ratione fecisse: meaq; semp fuerit sentētia, primū de pace vel iniqua conditione retinēda, deinde de Vrbe. nam de Italia quidē nihil mihi vnq; ostenderas, meminisse te arbitror. Sed mihi nō sumo, vt meū consiliū valere debuerit: secutus sum tuū, neq; id reip. causa, de qua desperaui, q̄ & nunc afflicta est, nec excitari sine ciuili pernicio sissimo bello potest: sed te querebā, tecū esse cupiebam, neq; eius rei facultatē, si qua erit, prae termittā. Ego me in hac omni causa facile intelligebā pugnādi cupidis hominibus nō satisfacere. Primū em̄ p̄ me tuli, me nihil malle, q̄ pacē, nō quin eadē timerē, quē illi, sed ea bello ciuili leuiora ducebā. Inde suscepto bello, cū pacis conditiones ad te afferri, atq; ad ea honorifice, & tarde responderi viderē, dixi meā tecū rationē, quā tibi facile me probaturū p̄ tuo in me beneficio arbitrābar. Meminerā me esse vnū, qui p̄ meis maximis in reipu. meritis, supplicia miserima, & crudelissima pertulisset: me esse vnū, qui si offendissem eius animū cui tum cū iam in armis essemus, cōsulatus tñ alter, & triūphus amplissimus deferebat, subiiceret eisdem p̄siliis, vt mea persona semp ad improborū ciuiliū impetus aliquid videret habere populare. Atq; hęc nō ego prius sum suspicatus, q̄ mihi palā denunciata sunt: neq; ea tā primū, si subeūda essent, q̄ declināda putauī, si honeste vitare possem. Q̄ breuē illius tēporis, dū in spē pax fuit, rationē nostrā vides: reliq; facultatē res ademit. His autē, q̄ nō satisfacio, facile rñdeo. neq; em̄ ego amicio C. Cēsari vnq; fui, q̄ illi: neq; illi amiciores reip. q̄ ego. Hoc inter me, & illos interest, q̄ cū & illi ciues & optimi sint, & ego ab ista laude non absim, ego cōditionibus qd̄ idē te intellexerā velle, illi armis disceptari maluerunt, quē qm̄ ratio omīssa est, perficiā p̄fecto, vt neq; respu. ciuis a me animum, neq; tu amici desideres. Vale.

T. P. ATTICO.

Lippitudo.
Dictare.
Vaticinatio.

Excusatio
Ciceronis.

Hi molestior lippitudo erat etiā, q̄ ante fuerat, dictare tñ hanc epistolā malui, q̄ Gallo Fabio amatissimo vtriusq; nostrū nihil ad te literarū dare. nam pridie quidē quoquo modo potuerā, scripserā ipse eas literas, quarū vaticinationem falsam esse cupio. Huius autē epistolę nō solū ea causa est, vt nequis a me dies intermitat, quin dem ad te literas, sed etiā hęc iustior, vt a te impetrarē, vt sumeres aliqd̄ tēporis: quo q̄ tibi perexiguo opus est, explicari mihi tuū cōsiliū plane volo, vt penit⁹ intelligā. Oīa sunt integra nobis: nihil p̄termisum est, qd̄ nō habeat sapientē excusationē, nō modo pbabilē. Nā certe neq; tū peccaui, cū iparatā iā Capuā, nō solū ignauie delect⁹, sed etiā p̄sidię suspitionē fugiēs, accipere nolui: neq; cū post cōditiones pacis p̄ L. Cēsare, & Fabiū allatas, caui, ne animū ei⁹ offenderē, cui Pōpeius iā armatus armato cōsulatū, triūphūq; deferret. Nec vero hęc extrema quisq; potest iure reprehendere, q̄ mate nō transferim, id enim, etsi erat deliberationis, tñ obire nō potui. Neq; n. suspicari

debuī, p̄sertim cū ex ipsius Pōpeii literis, idē qđ te video existimasse, nō dubitarim qn is Do-
 mitio subuēturus esset. Et plane qđ rectū, & quid faciendū mihi esset, diutius cogitare malui.
 Primū igit hęc, qualia tibi esse videantur, etsi sepius significata sunt a te, tñ accuratius mihi
 perscribas, velim. Deinde aliquid etiā in posterū prospicias: fingasq; quē me esse deceat, & vbi
 me plurimū prodesse reip. sentias: ecquę pacifica p̄sona desideret, an in bellatore sint oīa. Atq;
 ego q oīa officio metior, recordor tñ tua consilia: qbus si paruissem, tristitiā illorū tēporū nō
 subiissem. Memini qđ mihi tum suaseris p̄ Theophanē Culeonē, idq; s̄pe ingemiscens, sum
 recordat as. Quare nūc saltē ad illos calculos reuertamur, quos tū abieciimus: vt non solū glo-
 riosis consiliis vtamur, sed etiā paulo salubrioribus. Sed nihil p̄scribo: accurate velim p̄-
 scribas tuā ad me sententiā. Volo etiā exquiras qđ diligētissime poteris (habebis autē p̄ quos
 possis) quid Lentulus noster, quid Domitius agat, quid acturus sit: quēadmodū nunc se ge-
 rant: num quē accusent, nū cui succenseant. qđ dico num cui, id est num Pompeio. Omnino
 culpā omnē Pompeius in Domitium cōfert, qđ ipsius literis cognosci potest, quarum exēplū
 ad te mitto. Hęc igitur videbis, & qđ ad te ante scripsi. Demetrii Magnetis librum quē ad te
 misit de concordia, velim mihi mittras. Vale.

CN. POM. MAG. M. MARCELLO, ET L. LENTULO COSS. S.

Go, qđ existimabā dispersos nos, neq; reip. viles, neq; nobis p̄sidio esse posse,
 idcirco ad L. Domitiū literas misi. primū vti ipse cū omni copia ad nos ve-
 niret, si de se dubitaret, & cohorteis, XIX. q̄ ex Piceno ad me iter habebāt,
 ad nos mitteret. Qđ veritus sum, factū est, vt Domitius implicaretur, neq;
 ipse satis firmus esset ad castra faciēda, qđ meas, XIX. & suas, XII. cohorteis
 tribus in oppidīs distributas haberet: nā partim Albę, partim Sulmone cola-
 locauit: neq; si vellet, expedire posset. Nūc scitote me esse in summa sollicitudine: nā & tot, &
 tales viros periculo obsidionis liberare cupio, neq; subsidio ire possum, qđ his duabus legioni-
 bus nō puto esse cōmittendū, vt illuc ducātur. Ex quibus tñ non amplius, XIII. cohortes cō-
 trahere potui, quas Brundisiū misi: neq; Canusiu sine p̄sidio, dū abessem, putauī esse immit-
 tendū. Duellio mandauerā, qđ maiores copias sperabā nos habituros, vt si vobis videret, alter
 uter vestrū ad me veniret: alter in Sicilia cū ea copia, quā Capuā, & circū Capuā cōparastis,
 & cū iis militibus, quos Faustus legit, proficisceretur, Domitius cū, XII. suis cohortibus eo-
 dem adiūgeretur, reliquę copię omnes Brundisiū cogerētur, & inde nauibus Dyrrhachiu
 trāsportarētur. Nūc cū hoc tēpore nihilo magis ego, qđ vos subsidio Domitio ire possim, seu
 per mōtēis explicare, nō est nobis cōmittendū, vt has, XIII. cohorteis, quas dubio animo ha-
 beo, hostis accedere, aut itinere me cōsequi possit. Quāobrē placitū est mihi (aliter video cē-
 seri Marcello, & ceteris nostri ordinis, qđ hic sunt) vt Brūdisiū ducerē hęc copię, quā ego ha-
 beo mecū. Vos hortor, vt quodcūq; militū cōtrahere poteritis, cōtrahatis, & eodē Brūdisiū
 veniatīs q̄primū. Arma qđ ad me missuri eratis, iis cēseo armetis milites, quos vobiscū habe-
 tis: quę arma superabūt, ea si Brūdisiū iumentis deportaueritis, vehemēter reip. profueritis.
 De hac re vellem nostros certiores faceretis. Ego ad P. Lupū, & C. Coponiū p̄tores misi, vt
 se vobis coniungerent, & militū qđ haberent, ad nos deducerent. Valet.

CN. POMPEIUS PROCOS. L. DOMITIO PROCOS. S.

Miror te ad me nihil scribere, & potius ab aliis, qđ a te de rep. certiorē me fieri.
 Nos disiecta manu pares aduersariis esse nō possumus: cōtractis nostris co-
 piis, spero nos & Reip. & salutē cōmuni prodesse posse. Quamobrē cū consti-
 tuisses, vt Vibullius mihi scripserat, ad V. Id. Feb. Corfinio p̄fiscisci cū exer-
 citu, & ad me venire, miror quid causę fuerit, quare cōsiliū mutaris. Nā illa
 causa quā mihi Vibullius scribit, leuis est, te p̄pterea moratū eē qđ audieris
 Casarē firmo p̄gressū ī castrū Truētiniū venisse. Quanto, n. magis appropiquare aduersariis
 cōperat, eo tibi celerius agendū erat, vt te mecū coniūgeres, prius qđ Casar aut tuū iter impē-
 dire, aut me abs te excludere posset. Quamobrē etiā te rogo, & hortor, id qđ nō destiti supe-
 rioribus literis a te petere, vt primo quoq; die Luceriā aduenires ante qđ copię quas instituit
 Casar cōtrahere, in vnū locum coactę, nos a nobis distrahant. Sed si erūt qui te impediāt, vt
 illas suas seruent, aequū est me a te impetrare, vt cohortes quę ex Piceno, & Camerino vene-
 runt, quę fortunas suas reliquerunt, ad me missum facias. Vale.

CN. POMPEIUS L. DOMITIO PROCOS. S.

Personā
 pacifica,
 Calculi.

Num cui
 Demetrii
 lib. de Cō-
 cordia.

Copia

Sollicitu-
 do Pōpeii.

Copia
 Quodcūq;
 militum.

Cohortes
 missum fa-
 cias.

Epistol. ad T. P. Atticum

Iteras abs te M. Calenius ad me attulit ad. XIII. Cal. Mart. in quibus literis scribis tibi i aīo esse obseruare Cēsare: & si secūdū mare ad me ire cōpisset, cōfestim i Samniū ad me vēturū. Sin aut ille circū isthęc loca cōmoraret, te ei, si ppius accessisset, resistere velle. Te aīo magno, & forti istā rē agere existi mo: sed diligētius nobis est vidēdū, ne distracti, pares aduersario eē nō possi m⁹, cū ille magnas copias habeat, & maiores breui habitur⁹ sit. Nō. n. p tua

In p̄sentia.

prudētia debes illud solū aīaduerrere, quot i p̄sentia cohorteis cōtra te habeat Cēsar, sed quā tas breui tpe equitū & peditū copias cōtracturus sit, cui rei testimonio sunt literę, quas Bussē nius ad me misit, in qb⁹ scribit id qđ ab illis quoq; mihi scribit, p̄sidia Curionē, q̄ in Vmbria, & Tuscis erāt, cōtrahere, & ad Cēsare iter facere. Quę si copię i vnū locū fuerit coactę, vt ps exercit⁹ ad Balbū mittat, ps ad te accedat, vt nō pugnet, sed locis suis repugnet, herēbis, neq; solus cū ista copia, tātā mltitudinē sustinere poteris, vt frumētati eas. Quāobré te magnope hortor, vt q̄primū cū oib⁹ copiis huc venias. Coss. cōstituerūt idē facere. Ego Verustileo ad te mādata dedi, puidēdū eē, ne duę legiones sine Picētinis cohortib⁹ i cōspectū Cēsaris cōmit terent. Quāobré nolito cōmoueri, si audieris me regredi, si forte Cēsar ad me veniet. Cauēdū em̄ puto eē, ne iplicat⁹ herēa: nā neq; castra ppter anni tēp⁹, & militū aīos, facere possum: ne q; ex oib⁹ oppidis cōtrahere copias expedit, ne receptū amittā. Itaq; nō āpli⁹, XIII. cohortes Luceriā coegi, Coss. p̄sidia oīa deducturi sunt, aut i Siciliā ituri, nā aut exercitū firmū habe re oportet, quo cōfidamus p̄cipere nos posse: aut regiones eiusmodi obrinere, e qb⁹ repugne mus, id qđ neutrū nobis hoc tpe cōtingit, q; & magnā p̄tē Italię Cēsar occupauit, & nos non habem⁹ exercitū tā amplū, neq; tā magnū q̄ ille. Itaq; nobis puidēdū est, vt summā reip. rōnē habeam⁹. Etiā, atq; etiā te hortor, vt cū omni copia, q̄primū ad me venias. Possum⁹ etiā nūc rēp. erigere, si cōmuni cōsilio negotiū administrabimus: si distrahemur, infirmi erimus. mihi hoc cōstitutū est. His lris scriptis, Sica a te mihi literas attulit, & mādata, qđ me hortare, vt istuc veniā, id me facere nō arbitror posse, q; nō magnope iis legionibus confido. Vale.

Copia.

Frumētati

ire.

Castra fa

cere.

Receptus.

Copia.

CN. POMP. L. DOMITIO. S.

Iterę mihi a te redditę sunt ad. XIII. Cal. Mart. in qb⁹ scribis, Cēsare apđ Corfiniū castra posuisse, qđ putauī, & p̄monui. Fit vt nec i p̄ntia cōmitte re tecū plū velit, & oib⁹ copiis cōductis, te iplicet, ne ad me iter expeditū tibi sit, atq; istas copias cōiūgere optimorū ciuiū possis cū his legionib⁹, de quarū volūtate dubitam⁹: quo magis etiā tuis lris sum cōmor⁹. Neq; em̄ eorū militū, quos mecū habeo, volūtati satis cōfido, vt de oib⁹ fortuna nis reip. dimicē. Neq; etiā q; ex delectib⁹ cōscripti sunt a Coss. cōuenerūt.

Tomnes.

Quare da operā, si vlla rōne etiā nūc efficere potes, vt te explīces, & huc q̄primū venias, aī q̄ oēs copię aduersarioꝝ cōueniāt. Neq; n. celeriter huc hoīes cōuenire possūt: & si cōuenirēt, quātū iis cōmittēdū sit, q; iter se ne noti sunt, cōtra veteranas legiones, nō te p̄terit. Vale.

T. P. ATTICO.

Lippitudo

Cic.

Caes. notat.

Lippitudinis meę signū tibi sit librariū man⁹, & eadē causa breuitatis. etsi nūc quidē qđ scriberē, nihil erat: oīs expectatio nostra erat in nūciis Brūdisinis, si nactus hic esset Cn. nostrū, spes dubia pacis: sin ille ante trāsmisisset, exitio si belli metus. Sed vides ne in quē hominē inciderit resp. q̄ acutū: q̄ vigilātē: q̄ paratū: Si mehercule neminē occiderit, nec cuiq; quicq; ademerit, ab iis qui eū maxime timuerāt, maxime diligerur. multū mecū municipales homines loquuntur, multū rusticani: nihil prorsus aliud curant, nisi agros, nisi villulas, nisi nūmulos suos. Et vide q̄ conuersa res est. illū, quo antea cōfidebant, meruūt: hūc amant, quē timebant. Id quantis nostris peccatis, vitiisq; venerit, nō possum sine molestia cogitare. Quę autē impē dere putarem, scripseram ad te, & iam tuas literas expectabam. Vale.

T. P. ATTICO.

Epistolę

quotidianę

Non dubito, quā tibi odiosę sint epistolę quotidianę, cū p̄sertim neq; noua de re aliqua certiorē te faciā, neq; nouā deniq; iam reperiā scribendi vllā sen tētiā. Sed si dedita opa, cū causa nulla esset, tabellarios ad te cū inanibus epis tolis mitterē, facerē inepte: euntibus vero domesticis p̄sertim, vt nihil ad te dem literarū, facere nō possum: & simul (crede mihi) requiesco paululū in his miseris, cū quasi tecū loquor. Cū vero tuas epistolę lego, multo etiam

Lib. VIII. Fo. CXLII.

magis omnino intelligo, nullū fuisse tēpus post has fugas, & formīdines, qđ magis debuerit multū esse a literis, p̄pterea q̄ neq; Romę quicq; auditur noui, nec in his locis q̄ a Brūdusio absunt p̄pius q̄ tu biduū, aut triduū. Brundusii aut̄ oē certamē verit̄ huius primi tēporis: qua qđ expectatione torqueor, sed oīa ante nos sciemus. Eodē em̄ die video Cæsare a Corfūnio post meridiē profectū esse, idest Feralibus, quo Canusio mane Pōpeiū. Eo modo aut̄ ambulat Cæsar, & his triariis militū celeritatē incitat, vt timeā, ne citius ad Brundusiu, q̄ opus sit, accesserit. Dices, Quid igit̄ p̄ficis, q̄ anticipes eius rei molestiā, quā triduo sciturus scis? Nihil equidē, sed vt supra dixi, tecū plibēter loquor. & simul scito labare meū cōsiliū illud qđ iam satis fluxū videbat: nō mihi satis idonei sunt auctores ii, q̄ a te p̄batur. Quod em̄ vnq; eorū in rep. forte factū exiit: aut quis ab iis vllā rē laude dignā desiderat? Nec mehercule laudādos existimo, qui trans mare belli parandī causa p̄fecti sunt. q̄ hęc ferēda nō erant. Video enim quātū id bellū, & q̄ pestiferū futurū sit, sed me mouet vnus vir, cuius fugiētis, comes: remp. te cuperantis, socius videor esse debere. Toties ne igitur sententiā mutas? Ego tecū, tāq; mecum loquor. Quis autē est, tanta quidē de re, quin varie secum ipse dispuret? Simul & elicere cupio sententiā tuā: si manet, vt firmior sim: si mutata est, vt tibi assentiar. Omnino ad id de quo dubito, pertinet me scire quid Domitius acturus sit, quid noster Lētulus. De Domitio varia audivimus, modo esse in Tiburti, aut Lepidi, cū quo Lepidus accessisset ad Urbē, qđ item falsum esse video. Sed em̄ Lepidus, cū nescio quo penetrasse itineribus occultandī sui causa, an maris adipiscendī, ne id quidē scit, ignorat em̄ de filio. Addit illud sane molestū, pecuniā Domitio satis grandē, quā is Coreni habuerit, nō esse redditam. De Lentulo autē nihil audimus. Hęc velim exquiras, ad meq; perscribas. Vale.

T.P. ATTICO.

D. V. Non. Mart. epistolas tuas Aegypta reddidit, vnā vererē ad. III. Calen. quā te scribis dedisse Pinario, quē non vidimus, in qua expectas quidnā p̄missus agat Vibullius, q̄ oīno nō est visus a Cæsare. In altera epistola video te scire ita esse, & quēadmodū redeūtē excipiā Cæsare, quē oīno vitare cogito, & aut Hemonis fugā tēdis, cōmutationēq; vitę tuę, qđ tibi puto esse faciendū: & ignoras, Domitius cū fascibus ne sit: qđ cū scies, facies vt sciamus.

Habes ad primā epistolā, secure sunt duę prid. Cal. ambæ datę, quę me cōuellerūt de pristino statu, iam tñ, vt ante ad te scripti, labantē. Nec me mouet qđ scribis *μεμφιμοισορ*. nā periculū in vtriusq; iracūdia positū est. Victoria aut̄ ita incerta, vt deterior causa paratior mihi esse videat. Nec me Coss. mouēt, qui ipsi pluma, aut folio facilius mouent. Officiū meī deliberatio cruciat, cruciauitq; adhuc. Cautior certe est māfio. Honestior existimatur traiectio. Malo in rerdū multi me non caute, q̄ pauci nō honeste fecisse existiment. De Lepido, & Tullio qđ q̄ ris: illi vero nō dubitāt, qn Cæsari p̄sto futuri, in Senatūq; venturi sint. Recētissima tua est epistola Cal. data, in qua optas cōgressum, pacē nō desperas. Sed ego, cū hac scribebam, nec illos cōgressuros, nec si cōgressi essent, Pōpeiū ad vllā conditionē accessurū putabā. Qz vide ris nō dubitare, si Coss. transeant, qđ nos facere oporteat, certe transeūt, vel quomodo nunc est, transferūt. Sed memēto p̄ter Appiū, neminē esse sere, qui nō ius habeat transeūdi: nā cum imperio sunt, vt Pōpeius, vt Scipio, Seronas, Fannius, Voconius, Sestius. Ipsi Coss. qbus more maiore concessum est vel omnes adire prouincias, aut legati sunt eorum. Sed nihil desero. Quid placeat tibi, & qđ propemodū rectū sit, intelligo. Plura scriberē, si ipse possem: sed vt mihi videor, potero biduo. Balbi Cornelii literarū exēplū, quas eodē die accepi quo tuas, misi ad te, vt meam vicem doleres, cum me derideri videres. Vale.

L. COR. BALBUS. M. T. CICERONI IMP. S.

Bsecro te Cicero, suscipe curā & cogitationē dignissimā tuę virtutis, vt Cæsare, & Pōpeiū perfidia hoīm distractos, rursus i pristinā cōcordiā reducas. Crede mihi, Cæsare nō solū in tua fore potestate, sed etiā maximū beneficium te sibi dedisse iudicaturū, si te huc reuocis. Velim idē Pōpeius faciat: q̄ vt ad duci tali tēpore ad vllā conditionē possit, magis opto, q̄ spero. Sed cū cōstitit, & timere desierit, rū incipiā nō desperare, & tuā auctoritatē plurimū apud eū valiturā. Qz Lentulū Cos. meū voluisti hic remanere, Cæsari gratū, mihi vero gratissimū mediūsfidius fecisti. Nā illū tantū facio, qui nō Cæsare magis diligā, qui si passus esset nos secum, vt consueueramus, loqui, & nō se totū etiā, & etiā ab sermone nostro auertisset,

vv ii

Feralia.

id est
maioribus
et minoribus
et minoribus
et minoribus

Optimus
Venerabilis
Fidelis
Fidelis
Fidelis
Fidelis

Amob

Cōuellerūt

Nō caute,
q̄ non honeste.

Refertur
optima
Optima

In tua potestate.

Bonum

Epistol. ad T. P. Atticum

minus miser q̄ sum, essem. Nā caue putes, hoc tempore plus me quēq̄ cruciari, q̄ eum quem ante me diligo, video in cōsulatu quiduis potius esse, q̄ Cos. Qz si voluerit tibi obtēperare, & nobis de Cæsare credere, & consulatū reliquū Romæ peragere, incipiā sperare, etiam consilio Senatus, auctore te, illo relatore, Pōpeiū, & Cæsare coniūgi posse. Qd̄ si factū erit, me satis vixisse putabo. Factū Cæsaris de Corfinio totū me probaturū sciet: & quomodo in huiusmodi re cōmodius cadere nō potuit, q̄ vt res sine sanguine cōficeretur. Balbi me, illiusq̄ aduētu delectatū esse valde gaudeo. Is quēcūq̄ tibi de Cæsare dixit, quāq̄ Cēsar scripsit, scio tibi p̄babit, quācūq̄ fortuna eius fuerit, bellissime. Vale.

T. P. ATTICO.

¶ si re tibi.
¶ velis sum
me scripsisse.

Mnia mihi prouisa sunt p̄ter occultū metū. Iter ad mare superū. hoc enim mari vti non possumus hoc tēpore anni. Illuc autē, quo spectat animus, & quo res vocat, qua veniā: Cedēdū em̄ celeriter est, ne forte qua in re impediar, atq̄ alliger. Nec vero ille me ducit, qui videt: quē ego hominē ἀγαθὴν ἀνώτατον omnium iā ante cognorā, nūc vero etiā ἀσφατηρικώτατον. Nō me igitur is ducit, sed sermo hominū, q̄ ad me a Philotimo scribit. Is, n, me ab

Optimates
¶ vēdicant.
Hic Pisi-
stratus.

Iudices
dccc.

¶ domū.

optimatibus ait conscindī. quibus optimatibus Diū boni: qui nūc quomodo occurrūt? quo modo autē se ¶ vēditāt Cæsari: Municipia vero adēūt, nec simulāt, vt cū de illo agroto vota faciebant. Sed plane qcqd̄ malī hic Pisi- stratus nō fecerit, tā gratū est, q̄ si aliū facere, phibuerit. Hūc propitiū sperant: illū iratū putant. Quas fieri censes ἀποαιτίσας ex oppidīs: quos honores? Metuūt, inquit. Credo. Sed mehercule illū magis. Huius insidiosa clemētia delectant. illius iracūdiām formidant. Iudices. DCCC. qui p̄cipue Cn. nostro delectabant, ex q̄bus quotidie aliquē video, nescio quas eius Lucerias horrent. Itaq̄ q̄ro, qui sint isti optimates, q̄ me exturbent, cū ipsi domi maneant. Sed tamē quicūq̄ sunt, ἀιδέομαι ἤσως. Et si qua spe profisciscar video, cōiūgoq̄ me cū homine magis ad vastādū Italiā, q̄ ad vincēdū parato. ¶ domitū quē expecto? Et quidē cū hęc scribebam. IIII. Non. iam expectabam aliquid a Brundusio, quid aut̄ aliqd̄: q̄ inde turpiter fugisset, & victor hic qua se referret, & quo. Qd̄ vbi audissem, si ille Appia veniret, ego Arpinum cogitabam. Vale.

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM LIBER NONVS.

T. P. ATTICO.

TSI, cū tu has literas legeres, putabā fore, vt scirē iā qd̄ Brundusii actū esset: nā Canusio. VIII. Cal. profectus erat Cn. hęc autē scribebā prid. Non. XIII. die postq̄ ille Canusio mouerat: tamen angebar singularū horarū expectatione: mirabarq̄ nihil allatū esse, ne rumoris qdē. nā erat mirū silentiū. Sed hęc fortasse κενόωνσθα, sunt, quę tamē iā sciantur, necesse est. Illud molestū, me adhuc inuestigare nō posse, vbi P. Lentulus noster sit, vbi Domitius. Quęro autē, quo facilius scire possim quid acturi sint, ituri ne ad Pōpeiū: et si sint, qua, quādove ituri sint. Urbē quidē iam refertā esse optimatium audio: Sostiū, & Lupū, quos Cn. noster ante putabat Brūdusii vētuos esse

Refertam
optim.
Quocum.

q̄ se, ius dicere. Hinc vero vulgo vadunt, etiā M. Lepidus, quocū diem cōterere solebam, cras cogitabat. Nos autē in Formiano morabamur, quo citius audiremus. Deinde Arpinū volebamus. inde iter q̄maxime ἀναπάντητον esset ad mare superū, remotis, siue omnino missis literis. Audio. n. a bonis viris, qui & nūc, & saxe antea magno p̄sidio reip. fuerūt, hanc cunctationē nostrā nō probari, multaq̄ in me, & seuerē in cōiuiis tēpestiuis quidē disputari. Cedamus igitur: & vt boni ciues simus, bellū Italię terra, mariq̄ inferamus, & odia improborū rursus in nos, quę iā extincta erant, incēdamus, & Luceii cōsilia, ac Theophani persequamur. nam Scipio vel in Syriā profisciscitur sorte, vel cū genero honeste, vel Cæsare fugit iratum. Marcelli quidē, nisi gladiū Cæsaris timuissent, manerēt. Appius est eodē timore, & inimicitia rū recentiū, & tñ p̄ter hūc, & C. Cassiū reliqui legati, p̄p̄ ego vnus cui vtrūuis liceret. frater accesserit, quē sociū huius fortunę esse nō erat aequū: cui magis etiā Cēsar irascetur: sed īpetrare nō possum, vt maneat. Dabimus hoc Pōpeiō, qd̄ debem⁹: nā me qdē alius nemo mouet.

Boni nulli non sermo bonorū, qui nulli sunt: non causa, q̄ acta timide est, ageť improbe, vni vni hoc da-